

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **G., s.r.o.**, so sídlom v B., zastúpeného JUDr. R., advokátom so sídlom v B., proti žalovanej **I.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. Z., advokátkou so sídlom v B., **o zaplataenie 295,56 € (8 904 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 19 C 159/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 1. októbra 2008, sp. zn. 17 Co 239/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom zo 4. júna 2008, č.k. 19 C 159/2007-147 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplataenia sumy 8 904 Sk s príslušenstvom titulom nedoplatku za služby spojené s užívaním bytu a správou domu a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanej trovy konania. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca v čase podania žaloby na súd (v auguste 2007) nemal aktívnu vecnú legitimáciu na vymáhanie uplatnenej peňažnej pohľadávky od žalovanej, pretože medzi ním a žalovanou už neexistoval žiadny právny vzťah. Právny vzťah medzi účastníkmi založený zmluvou o výkone správy skončil 31. marca 2007 na základe výpovede zmluvy zo strany vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na T. ulici Č., ktorého správu žalobca dovtedy vykonával. Neplatnosť výpovede zmluvy žalobca nepreukázal, preto súd vychádzal z Oznámenia Krajského úradu v Banskej Bystrici z 28. marca 2007, podľa ktorého bolo 1. apríla 2007 do registra spoločenstiev vlastníkov bytov a nebytových priestorov zapísané spoločenstvo s názvom S. a N., zriadené za účelom správy tohto bytového domu, ktoré môže byť v zmysle

§ 6 ods. 1 a 3 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov jediným správcom. Osobitne zdôraznil, že pohľadávka, ktorú si žalobca voči žalovanej uplatnil, by ani v prípade trvania právneho vzťahu založeného zmluvou o výkone správy nebola pohľadávkou žalobcu, ale pohľadávkou vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorú správca môže vymáhať len pre vlastníkov a na účet, ktorý spravuje. V čase splatnosti pohľadávky ju ale žalobca vzhľadom k zániku jeho vecnej legitímácie už nemohol vymáhať ani pre vlastníkov, nieto pre seba. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobcu rozsudkom z 1. októbra 2008, sp. zn. 17 Co 239/2008 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania na účet jej právnej zástupkyne. Dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa označil za dostatočné a zistený skutkový stav i právne závery za správne; nestotožnil sa len s niektorými dôvodmi rozhodnutia. Dal za pravdu tvrdeniu žalobcu, že súd prvého stupňa mu odňal možnosť konať pred súdom, keď porušil jeho právo na záver zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 3 O.s.p. v znení účinnom do 15. októbra 2008); zároveň však vyslovil, že pochybenie bolo odstránené samotným odvolacím súdom na pojednávaní 1. októbra 2008, kedy odvolací súd realizáciu tohto procesného práva právneho zástupcovi žalobcu umožnil, preto nebol dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa pre procesné vady. Ohľadne námietky právneho zástupcu žalobcu, že na pojednávaní konanom 4. júna 2008 pred súdom prvého stupňa sudkyňa nadiktovala časť zápisnice medzi uznesením o skončení dokazovania a vyhlásením rozsudku bez prítomnosti účastníkov konania, odvolací súd konštatoval, že táto sa nepreukázala, a ak by to tak aj bolo, uvedená časť zápisnice sa nevzťahuje k meritu veci, nakoľko je v nej konštatované len správanie právneho zástupcu žalobcu a následná výzva sudkyne, aby účastníci opustili pojednávaciu miestnosť – teda nejde o vadu konania v zmysle § 212 ods. 3 O.s.p., na ktorú musel prihliadnuť. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca dovolanie dôvodiac tým, že postupom i rozhodnutím súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Súdu prvého stupňa vyčítal postup konajúcej sudkyne, ktorá na pojednávaní 4. júna 2008 prerušila prednes právneho zástupcu žalobcu, obsahujúci návrhy na vykonanie dôkazov, a „náhle, z pozície sily, uznesením vyhlásila dokazovanie za skončené.“ Následný protest právneho zástupcu žalobcu proti tomuto postupu bol neúspešný a účastníci boli sudkyňou vyzvaní na

opustenie pojednávacej miestnosti. Súd prvého stupňa teda neumožnil žalobcovi na záver zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. Navyše sudkyňa diktovala zápisnicu z pojednávania najmä v jeho závere v rozpore s jeho skutočným priebehom, a časť medzi uznesením o skončení dokazovania a vyhlásením rozsudku dokonca bez prítomnosti účastníkov konania. Súd prvého stupňa nevyhodnotil ako dôkaz výpovede šiestich svedkov, ktorými sa mala preukázať neplatnosť výpovede zmluvy o výkone správy. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa bez vykonania rozhodujúcich dôkazov navrhnutých žalobcom, zato vykonal iné, irelevantné dôkazy. Z uvedených dôvodov žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa, zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Žalobca dovoláním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Nejde o zmeňujúci rozsudok v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval, teda ani nemohol vysloviť svoj právny názor, od ktorého by sa odvolací súd odchyľil (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku, vo výroku ktorého odvolací súd prípustnosť dovolania nevyslovil

(§ 238 ods. 3 O.s.p.). Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 O.s.p. procesne prípustné.

Prípustnosť dovolania vylučuje aj ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p., podľa ktorého dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

V prejednáwanej veci je dovolaním napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení (8 904 Sk) neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy, ktorej výška v čase podania návrhu na prvostupňovom súde (6. augusta 2007) bola 7 600 Sk (zákon č. 90/1996 Z.z. o minimálnej mzde v znení účinnom do 30. septembra 2007). Preto dovolanie proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné ani podľa § 238 ods. 5 O.s.p.

Vzhľadom k zákonnej povinnosti (§ 242 ods. 1 O.s.p.) prihliadnuť na existenciu procesných väd konania, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, skúmal dovolací súd prípustnosť dovolania aj podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ namieta, že postupom a rozhodnutím súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Pod odňatím možnosťou konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho

procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Je zrejmé, že v konaní pred súdom prvého stupňa došlo k porušeniu žalobcovho práva zhrnúť na záver svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 3 O.s.p. v znení účinnom do 15. októbra 2008), ako to konštatoval už odvolací súd. Tento procesný postup však bol aj podľa názoru dovolacieho súdu konvalidovaný (zhojený) postupom odvolacieho súdu, ktorý realizáciu uvedeného práva žalobcovi umožnil, čím rešpektoval jeho základné právo na spravodlivý súdny proces chránené článkom 46 až 50 Ústavy Slovenskej republiky. Ohľadne námietok dovolateľa týkajúcich sa nedostatkov zápisnice o pojednávaní konanom 4. júna 2008 pred súdom prvého stupňa dovolací súd odkazuje na príslušnú časť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, s ktorým sa v plnej miere stotožňuje.

K tvrdeniu dovolateľa, že súdy nevykonali niektoré z navrhnutých dôkazov, ale vykonali iné dôkazy, dovolací súd uvádza, že o vykonaní toho-ktorého dôkazu rozhoduje súd (§ 120 ods. 1 druhá veta O.s.p.). Podľa § 132 O.s.p. súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá. Nesprávne hodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.). Osobitne k tvrdeniu dovolateľa, že súd prvého stupňa nevyhodnotil ako dôkaz výpovede šiestich svedkov, ktorými sa mala preukázať neplatnosť výpovede zmluvy o výkone správy, dovolací súd uvádza, že podľa obsahu spisu súd prvého stupňa vykonal i vyhodnotil výsluch všetkých svedkov, ktorých žalobca navrhol, t.j. V., A. i L. (viď vyjadrenie žalobcu k odporu žalovanej na č.l. 49 spisu). Ďalšie návrhy na výsluch svedkov žalobca nepodal, a pokiaľ súd prvého stupňa nepripustil ako dôkaz opätovný výsluch svedkov H. a Š., dôvodiac tým, že by bol nad rámec prejednávanej veci (č.l. 141 spisu), nešlo o postup v rozpore s vyššie citovaným ustanovením § 120 ods. 1 druhá veta O.s.p.

Vzhľadom k uvedenému dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie je v prejednávanej veci procesne neprípustné, preto ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. septembra 2009

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková